

Arrest

nr. 107 945 van 2 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. VAN STEENKISTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 september 2011 is verzoekster het Rijk binnengekomen met een visum type D, op grond van haar studies.

Op 27 december 2011 is verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2012.

Op 25 oktober 2012 dient verzoekster een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als gezinshereniger, *in functie* van haar echtgenoot.

Op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 31 januari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 26§ 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 1, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: Rabat

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende tel verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Uit de aangebrachte aanslagbiljetten en het deeltijds arbeidscontract blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster aan dat er "onvoldoende gemotiveerd" is.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"In tegenstelling tot wat de beslissing dd. 6.11.2012 voorhoudt, beschikt de heer D. bij wie verzoekster zich wenst te voegen wel degelijk over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15 december 1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

De heer D. heeft een deeltijdse tewerkstelling van 25 uur per week als chauffeur bij G. T. Hij dient in het kader van deze tewerkstelling kinderen 's morgens naar school te brengen en deze 's avonds opnieuw af te halen.

De heer D. is hierdoor voor zijn inkomsten maandelijks afhankelijk van de schoolvakanties. In periodes dat er schoolvakantie is, dient hij immers niet rond te rijden met de bus en zijn de inkomsten voor die maand lager.

De heer D. is naarstig op zoek naar een andere betrekking teneinde zijn inkomsten op jaarbasis te verhogen.

De bestaansmiddelen moeten tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Heden bepaald op € 1.282,14.

Aangezien de heer D. onvoldoende toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeften-analyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

De aanvraag gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon.

In haar beslissing dd. 6.11.2012 maakt Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van deze behoeften-analyse om te bepalen welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft.

Zij stelt louter dat de bestaansmiddelen minder dan 120% bedragen van het recht op maatschappelijke integratie zonder verdere analyse naar de behoeften.

De beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook onvoldoende gemotiveerd waardoor de beslissing dient te worden geannuleerd en Dienst Vreemdelingenzaken ná het maken van een behoeften-analyse een nieuwe beslissing dient te nemen.

Er dient overigens te worden opgemerkt dat verzoekster wel voldoet aan alle andere voorwaarden tot gezinshereniging (geldig paspoort, verblijfsvergunning, ziekteverzekering, medisch attest, uittreksel uit het strafregister.)

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het bestuur is verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid, met name als echtgenote van de heer D.H. Zo wordt aangestipt dat met de aangebrachte aanslagbiljetten en het deeltijds arbeidscontract niet voldoende wordt aangetoond dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster van oordeel is dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, dienen de uitgedrukte motieven getoetst te worden aan de gegevens van het dossier. Hierbij komt het de Raad niet toe om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje."

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Uit de stukken van het administratief dossier, met name de voorgelegde loonfiches blijkt dat de gezamenlijke inkomsten van verzoekster en haar echtgenoot inkomsten zijn, gehaald uit deeltijdse arbeid en werkloosheidsuitkering. Artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 verduidelijkt hoeveel het inkomen moet bedragen om als stabiel, toereikend en regelmatig te worden beschouwd, met name 120% van het recht op maatschappelijke integratie. In 2012 bedraagt het recht op maatschappelijke integratie ongeveer 1048 euro per maand. Het gezamenlijk inkomen is lager dan de 120 procent van het bedrag vermeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Aldus is de motivering van de bestreden beslissing dat *"de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden"* afdoende.

Verzoekster kan niet in redelijkheid voorhouden dat een verdere behoeftenanalyse vereist was nu niet wordt betwist dat niet is voldaan aan de vereiste bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet. Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt immers dat de bestaansmiddelen onvoldoende worden geacht om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien. Verzoekster laat na uiteen te zetten om welke redenen zulk behoeftenonderzoek tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Het feit dat de heer D. naarstig op zoek is naar een andere betrekking teneinde hun inkomsten op jaarbasis te verhogen doet geen afbreuk aan het correcte motief dat hun inkomen onvoldoende is om te voorkomen dat zij ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Ook het feit dat verzoekster voor het overige wel voldoet aan de andere voorwaarden tot gezinshereniging, doet geen afbreuk aan voormeld motief en de voorwaarde zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet en waaraan cumulatief dient te worden voldaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN